

ORDENACIÓ DIACONAL D'ISIDRE COSTA I CLOS

Homilia pronunciada a la catedral basílica de Sant Pere de Vic, el dia 14 d'abril del 2013

Sr. Vicari General i responsable de la formació dels candidats al diaconat,
Sr. Degà i membres del Capítol de la Catedral,
Germans preveres,
Germans diaques,
Esposa de l'Isidre i els seus familiars,
Germans i germanes, tots estimats de Deu:

En l'alegria de la Pasqua celebrem l'Eucaristia. I en aquesta mateixa alegria, l'Església que viu i peregrina per aquest món i en aquesta terra beneïda de Vic, avui, per mitjà del nostre ministeri, ha escollit el nostre germà Isidre per a ser ordenat de diaca. La Paraula de Déu, en les lectures pròpies del tercer diumenge de Pasqua, ha estat proclamada enmig de la nostra assemblea, com el que és, Paraula viva de Déu. Crist mateix s'ha fet present en aquesta Paraula de Vida. Ell mateix és la Paraula viva i eterna de Déu.

En el relat de l'evangeli hem vist l'alegria pasqual dels deixebles de Jesús. La font de l'alegria en el cor d'aquells pescadors del llac de Galilea és la presència misteriosa i, al mateix temps, real de Crist enmig d'ells. La frescor del matí d'aquell dia vora el llac de Galilea, la llum nova que començava a reflectir-se en el llac, tot això ens permet d'intuir quelcom de la novetat de l'Església naixent, en la que tot és punt de partença, començament, esperança. Però al mateix temps també ens parla a nosaltres, l'Església, en el temps de la història; l'Església que, com ens diu el Concili Vaticà II, «avança peregrinant entre les persecucions del món i els consols de Déu, anunciant la creu i la mort del Senyor fins que vingui. Però que s'enforteix amb la puixança del Senyor ressuscitat, a fi de superar amb paciència i caritat les seves afliccions i dificultats, internes i externes alhora, i, ni que sigui en la penombra, es manté ferma per a manifestar fidelment enmig del món el misteri de Crist, fins que a la fi es manifestarà amb plena llum" (LG, 8).

La pasqua sempre es renova en l'Església. I la frescor i la llum de la Pasqua sempre nova és la que permet a l'Església viure en la permanent novetat i joventut dels inicis. L'Església de Crist pot sempre, plena de consol i d'esperança, emprendre el risc d'afrontar els reptes dels temps nous, perquè Jesús és sempre vivent en ella. L'Església sempre viu la presència de Crist, com la dels deixebles en aquell matí al llac de Galilea; ell és vora l'aigua, ell els dirigeix la seva paraula.

Amb aquesta seguretat de la presència viva de Crist enmig de la seva Església nosaltres avui hem escollit l'Isidre per a ser ordenat de diaca. Perquè el ministeri del diaca en l'Església és el de ser presència de Crist servidor de l'Església i del món. Aquest ministeri diaconal és donat a homes que amb la seva vida i l'exercici del que els és propi siguin ministres, presència viva, de Crist vivent, servidor dels homes, el qui dóna la vida a favor de la humanitat. Ens ensenya el segon Concili Vaticà: «Als diaques els són imposats les mans "no pas per al sacerdoci, ans per al ministeri". Els diaques, enfortits per la gràcia sacramental i en comunió amb el bisbe i el seu presbiteri, serveixen el Poble de Déu en la diaconia de la litúrgia, de la paraula i de la caritat. D'acord amb allò que l'autoritat competent li hagi assenyalat, pertoca al diaca d'administrar solemnement el baptisme,

guardar i distribuir l'Eucaristia, assistir en nom de l'Església el matrimoni i beneir-lo, portar el viàtic als moribunds, llegir la Sagrada Escripura als fidels, instruir i exhortar el poble, presidir el culte i l'oració dels fidels, administrar sacramentals, presidir el ritu d'enterrament i sepultura. Dedicats a tasques de caritat i d'administració, els diaques tindran present l'avís de sant Policarp: "Misericordiosos, amatents, caminant d'acord amb la veritat del Senyor, que es féu servidor de tots"» (LG, 29).

Estimat fill, Isidre, és gran el do que avui reps del Senyor. La gràcia de l'Esperit Sant, que rebràs per mitjà del sagrament, per la imposició de mans i la pregària de l'Església, et transformarà en el més íntim del teu ésser. L'Esperit Sant farà possible que siguis «servidor de tots», a imatge i presència de Crist, el qui ha donat la vida per tots nosaltres. Vet aquí la clau del servei en l'Església: donar la vida. El servei propi de tot ministeri en l'Església demana aquesta expropiació d'un mateix, ens demana anar morint contínuament al nostre jo, per poder arribar a dir com sant Pau: "*Visc jo, però no sóc jo, és Crist qui viu en mi*" (Ga 2,20).

L'ordenació de diaca no es dóna a aquell que pels seus mèrits ha merescut de rebre un premi. Hom és ordenat de diaca perquè el Senyor, per mitjà de l'Església, l'ha escollit per a aquest ministeri a favor de la mateixa Església. Ningú no és diaca, ni ningú no es fa diaca; és Crist el qui per mitjà del ministeri eclesial, escull i consagra el seu servidor, fent-lo servidor de la seva Església, en nom i en presència seva.

L'evangeli que avui ens ha estat proclamat ens ha parlat clarament d'aquesta relació de Crist amb la seva Església, de la relació de Crist amb el ministeri dels apòstols, i de la relació de tot ministeri i de tot batejat amb Crist.

Crist és el ressuscitat, el qui ha vençut el pecat i la mort. Nosaltres sabem que si per la fe obrim el cor a Crist, aquesta seva victòria sobre el pecat i la mort serà també la nostra victòria. Crist és el Senyor del món i de la història. Ell és el qui viu ressuscitat enmig de la seva Església, per a ser, per mitjà d'ella, la llum del món. L'Església és en Crist, sagrament universal de salvació per a tots els homes (cf. LG, 38). Crist ressuscitat està assegut a la dreta del Pare, en l'eternitat de Déu, intercedint per nosaltres, com a sacerdot veritable i etern. Però Crist, el Senyor, és el qui, com aquell matí vora el llac de Galilea, continua demanant quelcom per menjar als seus deixebles: *Nois, no teniu res per menjar?* Això forma part del misteri de Jesús, el Ressuscitat, forma part de la humilitat de Déu. Jesús demana la col·laboració dels homes, demana que es comprometin. Ell és el Senyor, però demana el nostre assentiment per a poder fer la seva obra en nosaltres i, per mitjà de nosaltres, a favor dels homes. El Senyor ens demana que siguem pescadors amb ell. Ens demana que confiïem en ell: *Tireu la xarxa a la dreta de la barca i pescareu.* Jesús ens demana que confiïem en ell i que actuïem d'acord amb els ensenyaments de la seva paraula. Ell ens demana que l'escoltem i acollim la seva paraula de vida en el nostre cor. Ell ens urgeix per tal que donem a la seva paraula més importància que no pas a les nostres experiències i coneixements. Ens demana que actuïem i visquem segons la seva paraula, no segons els nostres criteris o els criteris del món.

El diaca està al servei de la Paraula. Sempre aquesta Paraula ha de ser vida per al qui té el ministeri de la Paraula encomanat. La lectura contínua d'aquesta paraula ha de ser el teu aliment quotidià, Isidre. Paraula acollida en el cor amb la meditació d'aquesta perquè hi sigui llum per al teu camí i per al camí dels teus germans. Paraula que ha de ser llegida,

meditada i entesa en la fe de l'Església, i per tal que això sigui veritat cal també que sigui el Catecisme de l'Església Catòlica company de camí en la teva predicació, catequesi i ensenyaments per al Poble de Déu.

Retornem vora el llac de Galilea en aquell matí de Pasqua. La xarxa dels qui han estat obedients a la paraula de Jesús, s'omple de peixos, molts, però la xarxa no s'esquinça. És això imatge de l'Església de Crist, catòlica, universal, que acull en el si a la humanitat sencera dels escollits. Però en retornar, Jesús, el qui els ha demanat quelcom per menjar, és ell mateix el qui ja ha preparat l'esmorzar amb un peix i pa a la brasa. El qui ha pidolat és ara l'amfitrió que els dóna menjar. Encara més, ell és l'aliment de vida.

En aquell àpat vora el llac de Galilea veiem la imatge del que és l'àpat eucarístic de l'Església de tots els segles i també imatge de l'eucaristia que estem celebrant. El pa que els dóna com a aliment és ell mateix: *Jo sóc el Pa de vida* (Jn 6,48). Ell és el gra de blat que ha mort i ara dóna el cent per u. Ell, mort en la creu per amor, fa possible que en ell tota la humanitat tingui l'aliment de vida eterna. Jesús és el pa i també és el peix que per nosaltres va baixar a les aigües de la mort per rescatar-nos del seu poder. I ell, com als seus deixebles, també ens convida a nosaltres: *Veniu a esmorzar*. Veniu a alimentar-vos de mi mateix, perquè en mi tingueu vida.

El ministeri del diaca, és el del servidor de l'Eucaristia. Tot el ministeri propi del diaca és el de l'Església servidora que convida els homes a anar a Crist. La font i el cim de l'evangelització de l'Església és l'Eucaristia. Isidre, siguis presència de Crist que convida a participar en l'Eucaristia. Siguis en la celebració de l'Eucaristia el qui exerceix el seu ministeri de tal manera que tots els qui formen la comunitat solament tinguin els ulls i el cor posats en Jesús. Tingues el zel que tots rebin amb cor net i purificat per la penitència el Cos i la Sang de Crist. Que els teus peus i les teves mans siguin generoses en portar la comunió eucarística als malalts i ancians.

L'Església és una comunitat eucarística. L'Església té el seu cor en l'Eucaristia. L'Església té la consciència que sense l'Eucaristia ella no és res. En el relat de l'aparició de Jesús ressuscitat als seus deixebles hem escoltat com la xarxa s'omplir de peixos, «cent cinquanta-tres» ens diu l'evangelista. I des d'aquesta xifra m'atreveixo a fer una interpretació en la línia de l'Església eucarística. A la xifra de cent cinquanta-tres li mancava una unitat per a poder expressar plenitud, segons la simbologia bíblica, dues vegades setanta-set. I amb el peix que Jesús ofereix als seus deixebles, que està rostint-se a les brases, el número de peixos que estan en la xarxa de Pere i dels altres deixebles arriba a la seva plenitud, cent cinquanta-quatre. Crist és la plenitud de la revelació de Deu, de l'amor de Déu. Crist és la plenitud de l'Església, sense ell no hi ha plenitud. Encara més quan veiem que la mateixa pesca dels deixebles és la pesca de Jesús: *Tireu la xarxa a la dreta de la barca i pescareu*, va dir Jesús als seus deixebles. Germà Isidre, sempre en el teu cor i en el cor de tots nosaltres han de ressonar aquelles paraules de Jesús: *Sense mi no podeu fer res* (Jn 15,5). El ministeri que avui rebràs per mitjà de l'ordenació diaconal té aquest secret, com tota la vida cristiana. Solament si el teu cor és del Senyor, i si poses en ell sol la teva confiança amb l'obediència a la seva paraula i la docilitat al seu amor, podràs ser presència de Crist servent dels homes i podràs ser autèntic servidor de tots, especialment dels més petits i els més pobres, amb cor misericordiós i amatent. Solament des de l'Eucaristia i en l'Eucaristia esdevenim el que som: el Cos de Crist, del Crist servidor dels homes.

Que intercedeixi per tu santa Maria, Mare de Déu, plena de l'alegria de la Pasqua, fidel serventa del Senyor, deixeble perfecta del Crist, mare amorosa de tota l'Església; que ella sota les advocacions de la Gleba i de Lurdes, sigui sempre per a tu model de servei a Crist i a la humanitat nova que neix de la seva mort i resurrecció. A Crist, ara i sempre *sigui donada la lloança, l'honor, la glòria i el poder pels segles dels segles. Amén.*